

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

II. An actio & passio realiter distinguantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

ad terminum. Hanc partem negatiuam primò probo: de ratione actionis, & passionis non est distinctio à termino, sed potest componi cum identitate respectu illius: ergo de ratione actionis, aut passionis non est respectus ad terminum, cum respectus essentialiter includat distinctionem inter extrema, & implicet hanc entitatem essentialiter illam respicere, quin essentialiter ab illa distinguatur, quia eiusdem ad se ipsum realis respectus inueniri non potest. Actionem eductiuam dicere ordinem ad principium actuum, & passiuum constat ex ipsa definitione *actus huius in hoc*, hoc est, productiui in passiuum, & manifestè ostenditur, quia implicat intelligi productio alicuius virtutis in aliquo subiecto, quin intelligatur virtus illa, à qua procedit talis productio, & illud subiectum, in quo effectus ex vi illius productionis producit. Similiter passio similem respectum dicit non solum ad principium passiuum, sed etiam ad actiuum, quia est *actus huius ab hoc*, scilicet à principio actiuo, & implicat intelligi subiectum recipere ab agente, seu receptio in passio à principio productiuo, quin intelligatur principium productiuum, imò prædicatum receptionis secundum se semper dicit esse ab alio, quidquid enim aliquid recipit, illud ab aliquo, quasi largiente ipsum recipit.

Ultimò affirmo, quod etsi ratione actionis, aut passionis ut sic non sit distinctio à termino omnes actiones, quæ de facto procedunt à principiis creatis (vitalis demè, de quibus libro de Anima) realiter à terminis distingui, quod sic probatur: omnis effectus non vitalis, & de facto productus fuit ab hac causa potuit produci à Deo, causa hæc non concurrente, & de facto illorum quam plurimi non conseruantur à causa creata, à qua primò producantur: ergo non dependent per se à causis creatis, sed mediâ actione superaddita. Probo consequentiam: si effectus per se ipsum à causa creata dependeret, implicaret produci à Deo tanquam à principio adæquato independentem à causa secunda, quia nihil, quod entitati per se ipsam conuenit, potest illi non conuenire, sed potest effectus productus à causa secunda non dependere ab illa, sed tantum à Deo, ergo non dependet per se ipsum à causa secunda: ergo per actionem superadditam distinctam ab entitate effectus.

PUNCTUM II.

An actio, & passio realiter distinguantur.

Dixi Puncto precedenti actionem esse causalitatem, per quam virtus effectiua reducitur ad actum secundum, & passionem esse causalitatem, per quam virtus passiuâ similiter in actu secundo constituitur, procedit modo de eis entitatibus disputatio, an videlicet inter ipsas realis aliqua distinctio intercedat, quæ nostri intellectus operationem præcedat, & ab hac dependentem existat. Scotus in 4. dist. 13. quæst. 1. & quodlibet. 11. Antonius Andreas lib. de 6. princip. q. 9. censent actionem, & passionem realiter distingui ante omnem intellectus operationem, his tenentur subscribere, qui actionem etiam transeuntem in agente constituunt, & passionem in subiecto.

Contrariam sententiam schola ferè tota amplexata: Doctorem vnum do Patrem Suarium disp. 49. Metaphysic. sect. 1. plurimos alios omitto. His subscribo, qui ad mentem Philosophi, de qua in hac re dubitare fas non est opinantur: sic Philosophus cap. 3. huius libri, text. 18. & eius, quod mouendi vim habet: mouendi quippe vim habet, quia possit, mouet autem eo, quod agat, sed in id, quod moueri motu potest, actus est vnus, igitur (tene) amborum a quæ est actus. Præter morem suam mentem clarissimè aperuit Philosophus, quid enim clariùs illis verbis: *Vnus igitur amborum*. (hoc est illius, quod mouet, & illius, quod mouetur) *equè est actus*, rursusque sententiam suam statim explicat exemplo intercapedinis, quæ est inter duo extrema, quæ eadem est omnino realiter, etiam si extrema distinguantur; nam eadem est via, quæ ducit Thebis Athenas, & Athenis Thebas. Sententiam hanc Philosophi auctoritate & cõmuni scholæ plausu stabilitam, hac vnica ratione probo. Necessaria non est duplex entitas, quarum vna sit actio, & altera passio, & optimè vtriusque formalitas in eadem indissolubilem entitatem confluere potest, neque fundamentum est positium, quod hanc distinctionem suadeat: ergo non si-

ne magna animi leuitate discedet aliquis à communi sententia, quæ actionem, & passionem sine entitatum multiplicatione defendit. Consequentia mihi semper est firma: puerile enim iudicio singularem sententiam defendere eo præcisè, quod nulla possit demonstratione impugnari. Antecedens expendo, & probo. Passio illa, quæ fingitur distincta ab actione necessariò dependet à principio effectiuo, hanc enim dependentiam nihil creatum subterfugit: ergo si per suam entitatem, nulla alia actio distincta erit necessaria, vt effectus producat, & dependeat ab agente, quia media illa passione quam dicis per se dependere à principio effectiuo, ab eodem terminus illius passionis dependebit, & efficiens denominabitur. Si dicas passionem dependere à principio effectiuo mediâ actione, inquiri an actio dependeat per se, vel mediâ alia entitate: si dicas dependere mediâ alia entitate in infinitum procedes: si respondeas dependere per se, sic arguo: Actio potest immediatè, & per se dependere ab agenti: ergo & passio posset eodem modo immediatè, & per se dependere: sed data passione, quæ immediatè & per se dependeat ab agenti, non est necessaria alia distincta actio: ergo abolute necessaria non est, siquidem passio illa dari potest. Dices actionem posse immediatè, & per se dependere à principio actiuo, quia in illo subiectione, passionem verò necessariò dependere mediâ alio, quia non subiectione in principio actiuo, sed in passio. Supponis falsè actionem subiectione in principio actiuo, quod Punct. 3. impugnabo: sed esto, sic argumentor: Passio illa existens in principio passiuo, quâ tu dicis dependere à principio actiuo mediâ actione existente in actiuo principio, etsi mediâ ab hoc dependeat, tamen dependet immediatè, & per se ipsam ab actione, nulla enim alia inter actionem, & passionem causalitatis fingi potest: ergo concedis passionem existentem in passio per se ipsam dependentem ab actione existente in alio subiecto, videlicet in principio effectiuo: ergo non repugnat, aliquam entitatem per se ipsam dependere ab alia entitate, in qua non sit, tanquam in subiecto, & cum qua commune subiectum non habeat: ergo ex eo quod passio non subiectione in agente non indiget dependentia superaddita, vt ab illo possit dependere, sed rectè per suammet entitatem poterit dependentiam habere.

Ostendi iam præcipuam antecedentis partem, videlicet necessariam non esse duplicem entitatem distinctam, sed in eadem rectè conspirare formalitatem actionis, & passionis, alteram partem videlicet non esse fundamentum aliquod positium, quæ hanc distinctionem suadeat satis latè persuaderem, si mihi oppositæ sententiæ patroni suis argumentationibus materiam ministrarent, sed vix in meam sententiam obiectionem reperio, neque illam modò refero, quia si aliqua reperitur, orta est ex eo quod actio debeat subiectione in principio effectiuo, quod Punct. 3. falsum esse ostendam.

Ne videar validioribus pepercisse rationibus ad hanc sententiam stabiliendam, vel imprudens omisisse alias, quibus alij Doctores vtuntur, placeat nonnihil immorari in examinandis rationibus, quibus hanc sententiam nonnulli propugnant. P. Hurtadus disput. 16. Metaphysic. sect. 4. sic argumentatur. Per eandem actionem, per quam principium efficiens efficit terminum, terminus dicitur factus: ergo actio, & passio realiter non distinguantur. Antecedens multis probat, quia eadem actione, qua ego video Petrum, Petrus videtur à me, nam apud Latinos vox actiuo, & passiuâ tantum terminatione differunt, & hæc est prima actiua notitia: ego *actione produco Petrum*, quæ passiuâ reducitur per hanc: *Petrus actione producit à me*. Vrget paritate desumpta ex actibus intentionibus, qui ex eo quod terminentur ad obiectum illud constituunt visum, intellectum, & amatum: ergo actio ex eo quod terminetur ad effectum constituit illum formaliter effectum. Porro Hurtadus est totus vt probet per eam actionem, per quam agens efficit terminum hunc dici effectum, quod negabit nemo: sed vnde sibi sanctum putauit Hurtadus illam entitatem esse passionem, per quam terminus constituit effectum. Nonne quia passiuè significatur passio dicitur? Absit à viro docto tam indecora illatio. Concedo per eandem actionem, per quam agens producit calorem, calorem constitui productum, & factum & adhuc mihi liberum est asserere illam entitatem non esse passionem, quia passio est id, per quod calor, seu terminus productus recipitur formaliter in subiecto, non verò id, per quod efficitur,

ut videre est in actione creativa, per quam Angelus constituitur effectus, & productus à Deo, & tamē non est passio, quia per illam Angelus non constituitur receptus, & sicuti in Angelo formalitas, quæ illum factum constituit non illum receptum reddit, sic ego de calore dicerem non constitui receptum per formam, per quam constituitur productus, sed per aliam cum hac connexam, & ab illa distinctam, per quam in subiecto recipitur quæ formaliter est passio.

5 Argumentantur alij: Agens per educationem producit calorem in subiecto: ergo per educationem producit calorem receptum in subiecto, quia calor in subiecto, & calor receptus in subiecto idem sunt, verbum enim in receptionem sonat: ergo per educationem calor est productus in subiecto, & in eodem receptus: ergo educatio formaliter est receptio, & passio. Non me premit argumentatio, respondendo enim: agens per educationem producere calorem in subiecto, seu receptum in subiecto, quod fateor idem esse, diceretque duo ipsam educationem tanquam causalitatem agentis, & receptionem tanquam terminum illius per quam formaliter calor recipitur: itaque educatio est id, per quod formaliter producit calor, & producit receptio eiusdem caloris in subiecto, per quam formaliter calor est receptus, non tamen est id, per quod formaliter calor recipitur. Secundum hanc doctrinam distinguendum est illud antecedens. Educatio caloris est, per quod calor formaliter producit in subiecto distinguo; est id, per quod calor formaliter est productus, & per quod formaliter est in subiecto, nego: est id, per quod formaliter producit substantia caloris, & modus, quo dicitur receptus in subiecto, concedo: deinde consequentiam nego. Instabis: actio creativa, & educitua ex eo distinguuntur, quod hæc constituat terminum dependentem à subiecto, & illa illum independentem constituat: ergo ex vi actionis educitue non solum causaliter, sed etiam formaliter dependet terminus à subiecto. Respondeo posse dici actionem creativam, & educitvam differre ex eo, quod actio creativa, neque per se ipsam formaliter, neque causaliter per alium modum, qui ex vi illius producat, constituat terminum dependentem à subiecto & actio educitua illum dependentem constituat, non formaliter per se ipsam, sed per terminum, ex vi illius formaliter productum, qui calorem educitum, v.g. dependentem à subiecto constituit.

6 Arguunt alij: Passio essentialiter dependet saltem à Deo tanquam à principio effectivo: ergo media illa dependet terminus illius ab eodem principio effectivo: ergo est actio. Huic argumento existimavit Arriaga disp. 8. sect. 3. num. 21. responderi posse passionem se ipsa posse dependere à Deo non ut viam, sed ut terminum, & Deum habere aliam actionem, qua terminum producat. Neque inconueniens esse, ut quæ est actio respectu vnius cause, sit terminus respectu alterius, quod dicunt omnes, qui actionem creaturæ distinguunt ab actione Dei. Non acquiesco quia non percipio quomodo entitas, quæ essentialiter per se ipsam est via ad terminum, possit per suammet entitatem dependere ab aliquo principio non ut via, sed ut terminus, non enim est aliud dependere actionem, ex vi cuius calor extra causas ponitur, ut via ad calorem ab aliquo quam secundum se dependere, & implicat actionem hanc per se ipsam dependere ab hoc principio effectivo, & ex vi illius terminum ab eodem non dependere. Ob quam rationem impugnauit asserentes effectum non dependere à Deo eadem actione qua dependet à creatura. Facilius responderem: passionem illam dependere à principio effectivo non immediate per suam entitatem, sed per actionem, ex vi cuius constituitur existens simul cum termino, quem constituit dependentem, passio enim illa, quæ per se ipsam dependet à subiecto, per actionem superadditam dependet à principio effectivo, & dici potest indifferens ut ab hoc, vel illo principio effectivo ex vi huius, vel illius causalitatis dependeat, licet essentialiter sit affixa huic principio passivo, & ideo huius causalitatis dicitur, & non illius causalitatis principij.

7 Rursus argues: Actio est accidens: ergo recipitur in subiecto non enim potest recipi in termino, aut in principio: ergo per se ipsam, vel media alia actione; Si media alia actione, in infinitum proceditur; si per se ipsam: ergo est formaliter passio. Responderi posset, actionem non habere subiectum à quo dependeat tanquam à causa materiali,

sed tantum dependere à principio effectivo à priori, & à termino, cum quo habet connexionem essentialem, & quia hic terminus secundum hunc dicendi modum non solum esset entitas formæ, sed etiam passio per quam formaliter dependet forma à subiecto, quæ passio connexionem habet essentialem cum subiecto sit actionem connexionem habere mediatam cum ipso subiecto, non tanquam cum causa illius, sed tanquam cum causa materiali, à qua essentialiter dependet modus ille efficiens formam productam, qui se tenet ex parte termini ipsius productionis. Neque refert actionem esse accidens, quia de ratione accidentis ut in Met. Contr. 6. punct. 1. ostendamus non est dependere à subiecto tanquam à causa materiali, quod indifferenter conuenit formis accidentalibus, & substantialibus materialibus, sed esse propter aliud seu ordinari ad perfectionem alius adæquatè ab illo distincti quæ ratio potest conuenire accidenti nullum subiectum inherens habenti, & de facto conuenit creationi, quam dicam esse accidens distinctum à pluribus terminis creatis, nullam causam materiale habentem. Quod si nullum accidens ab actione distinctum subiecto, careat, non ideo est, quia de ratione accidentis est, subiectum habere, sed quia nullum agens creatum, quod valeat producere illud per actionem creativam à subiecto independentem, sed necessario illud producit per actionem educitvam, quæ in mea sententia formaliter est passio, vel quæ posset dici essentialiter terminari ad passionem. Ex his constat, nullum esse firmiter fundamentum ad stabiliendam identitatem inter actionem, & passionem, quam illud, quod adhibui desumptum ex possibilitate actionis identificatæ cum passionem, & ex negatione fundamenti, quæ oppositam sententiam suadet quibus positus superflue constituitur duplex entitas, quarum una sit actio, & altera passio, & non sine aliqua impudenti audacia contra mentem expressam Aristotelis, & totius fere scholæ.

Rogabis an actio educitua & passio distinguantur saltem formaliter per nostrum intellectum. Negat Hurt. ibid. num. 29. Melius affirmat Arriaga, supra num. 26. Assentior Arriagæ, non tamen parco difficili objectioni, quæ contra hanc sententiam fieri posset. Actio educitua formaliter ut actio educitua est, ut ex Philosopho dicebam, est *actus huius in hoc*, hoc est agens in passum: ergo formaliter ut talis dicit ordinem ad principium actuum, & ad subiectum, in quo est: passio est *actus huius ab hoc*, hoc est passum ab actiuo: ergo dicit ordinem ad passum, & ad principium effectuum: ergo tam actio, quam passio formaliter dicunt ordinem ad eadem extrema: ergo nullum habent distinctionis principium adhuc in ordine ad nostrum intellectum. P. Soar supra num. 15. ut se ab hac difficultate expediat asserit actionem, ut actionem nullum dicere respectum ad passum, neque passionem ut passionem dicere ordinem ad principium effectuum. Additque actionem ut talem non esse in subiecto, sed inherere solum media passionem, quod confirmat, quia actio dicitur passionem inferre quasi actiue. Multa mihi difficilia sunt in hoc loquendi modo, & nihil in re quod ardeat: difficile percipitur actionem inherere medio alio prædicato secum identificato, & actionem inferre passionem, à qua non distinguitur, illatio enim essentialiter dicit extrema realiter distincta, quod si concipiatur eiusdem ad se ipsum facta erit non realis, & in illa non consistit conceptus obiectiuus actionis, aut passionis, qui realis debet esse realiter se tenens ex parte obiecti. Actionem educitvam ut talem non dicere ordinem ad passum si impugno. Actio educitua formaliter distinguitur à creatione per differentiam contrahentem rationem actionis communem creationis sed ratio per quam differunt creatio, & educitua est ordo ad subiectum, quem dicit educitua, & quo caret creatio: ergo formaliter educitua, ut educitua dicit ordinem ad subiectum. Hunc ordinem ipsa educationis definitio, quæ ut distincta à passione describitur à Philosopho ostendit iterum definitionem repetit: *Actus huius in hoc*, hoc est, in subiecto, neque posses dicere Aristotelem definisse actionem materialiter sumptam, subdit enim definitionem passionis *actus huius ab hoc* ut actionem à passione discriminaret. Passionem dicere ordinem ad principium actuum ostendit etiam Philosophi definitio, & conceptus ipse passionis, seu receptionis, quomodo enim potest concipi subiectum recipere formam, & non illam recipere ab aliquo: & quomodo valet apprehendi subiectum pati, & non pati ab aliquo

aliquo infligente illud, quod patitur tanquam passionis principio, sicuti enim dare importat principium, quod datur, subiectum, cui datur, & rem, quæ datur; ita recipere dicitur subiectum, quod recipit, rem, quæ recipitur, & principium, à quo subiectum rem accipit. Ita ipsa terminorum apprehensio rem propalat.

9 Affirmo actionem, & passionem dicere ordinem ad subiectum, & ad principium actuum, nihilominus formaliter distingui. Ita expressè testatur est Philosophus text. 22. toties repetito, quem ita concludit: *Nam huius ab hoc, & huius in hoc actum esse ratione diversum est.* Distinctio sumenda est ex diverso modo, quo actio, & passio utrumque respicit extremum; actio dicit principium actuum tanquam id, cuius est proprius actus, & passium non tanquam id, cuius sit actus, sed tanquam id, in quo est actus principij actui, itaque tantum actio subiectum tangit in obliquo tanquam aliquid requisitum ad actum principij actui; passio verò est contra subiectum respicit tanquam id, cuius est proprius actus & principium actuum tanquam id, à quo procedit actus principij passivi, nullâ habitâ ratione ad rationem actus, quam habet respectu principij actui illam entitas, quæ consideratur tunc ut actus principij passivi. Doctrinam hanc opportunè satis explicuit Aristoteles exemplo acclivis, & declivis, eadem enim via respectu eorum terminorum acclivis, & declivis dicitur, & idem trames est à radice montis ad cacumen, & à cacumine ad radicem, si tamen à cacumine tanquam à termino à quo ad radicem tanquam ad terminum ad quem vias inspicias, declivem illam meditaberis: si verò à radice tanquam à termino à quo ad cacumen tanquam ad terminum ad quem mente tendas, viam acclivem concipies. Sic in nostro casu si actum illum identificatum physicè cum actione, & passione consideres tanquam actum principij actui exercitum in passivo, actionem mente inspicis: si eundem consideres tanquam actum principij passivi provenientem à principio activo passionem agnoscis, sic ex diversis modis tendendi in eosdem terminos diversæ inter eosdem tendentiæ concipiuntur.

10 Idem telum, quo impetebat asserentes, actionem, & passionem realiter distingui, iterum ludit Hurtadus num. 29. contra distinguentes adhuc formaliter actionem eductivam à passione. Sic arguit: idem est formaliter ignem calefacere lignum, & lignum calefieri ab igne: ergo actio & passio formaliter non distinguuntur. Ostendi suprà hoc argumentum non ostendere identitatem realem inter actionem, & passionem, non multum modò nos premet identitatem formalem negantes. Respondeo ignem calefacere lignum esse idem, quod ignem producere calorem in ligno, qui conceptus passivè significatur per hunc calor produci ab igne in ligno, & utique importat actionem, & est idem formaliter tantum diversis verbis significatus, non tamen convertitur cum isto: lignum recipit calorem ab igne, seu calor recipitur, seu calorem à ligno, iqui conceptus significat passionem, & non solum terminatione grammatica vocis actiæ seu passivæ differunt, sed etiam in ipsa habitudine extremorum.

PUNCTUM III.

De subiecto actionis eductivæ.

1 R Ecce docuit P. Soar. disput. 48. Metaphys. sect. 4. num. 12. non esse de ratione communi actionis habere subiectum, cui inhereat, quo actionem carere creaturam ostendam Controuers. sequenti; Modò non inquirimus de subiecto actionis creativæ, sed de subiecto, cui inhereat entitas, quæ est actio, & passio, siue formaliter ut actio ordinem dicat ad subiectum ut contendebar punct. præcedenti, siue tantum formaliter ut passio, & non ut docet Soar. modò citatus. Triplex subiectum excogitari potest respectu actionis, principium effectivum, subiectum termini, & ipse terminus. Reperitur etiam duplex actio, transiens, & immanens: immanens dicitur, quæ remanet in eodem principio, à quo fuit, de hac levis potest esse Controuersia, quia ipsa vox immanens videtur significare actionem à principio procedentem, in cuius sinu manere sine transitu ad aliud subiectum extraneum. Verumtamen si quis diceret actionem transeuntem recipi in termino

Franc. de Guiedo, Philosoph. Tom. I.

facile posset dicere actionem immanentem in eodem recipi, & differre à transeunte, ex eo quod actio immanens in termino recepta illum constituit in principio, à quo procedit actio; transiens verò in eodem termino recepta hunc collocat in subiecto distincto à principio effectivo. Transiens actio vulgo dicitur illa, quæ recipitur in subiecto distincto à principio, verumtamen definitiones supradictæ rationem actionis immanentis non explicant iuxta sententiâs differentes de subiecto actionis, sunt enim Doctores asserentes actiones etiâ transeuntes subiectari in principiis effectivis, definiuntur ergo prædictæ actiones apte ad omnium sententiâs his definitionibus, actio immanens est illa, ex vi cuius formaliter terminus remanet in principio, à quo fuit, & actio transiens est illa ex vi cuius terminus formaliter non remanet in subiecto, à quo fuit. Neque in definitione actionis transeuntis vtriusque naturam per conceptum positivum, & negativum explicui, uterque enim necessarius non est, quia actio creativa procedens à Deo non est in alio subiecto, & tamen non est immanens respectu Dei, & actio, quæ procedit ab anima, ex vi cuius terminus, & ipsa actio formaliter est in anima, & simul in materia etiam si sit in subiecto distincto à principio, videlicet in materia, immanens erit: suppono explicationis gratia non sufficere ad immanentiam subiectari in materia actionem procedentem à forma, sed materiam se habere tanquam subiectum omnino extraneum respectu actionis procedentis à forma.

His adhibitis definitionibus integra manet quæstio de subiecto actionis immanentis, vel transeuntis, licet enim, qui asserunt actionem non posse constituere terminum in subiecto, in quo ipsa non sit teneantur asserere, actionem immanentem subiectari in principio activo, & transeuntem in passio ab hoc distincto, qui tamen voluerint defendere actionem existentem formaliter in hoc subiecto, posse terminum in alio collocare, ex eo, quod actio immanens sit vel transiens, non tenentur illam potius in hoc, quam in illo subiecto constituere. Insurgit ex meis principiis contra has definitiones quedam difficultas, quam placet explicare, ut penitus viam aperiam quæstioni interroganti de subiecto actionis. Dum in anima disputo de immanentia actionis vitalis, affirmo, non requiri ad immanentiam formalem receptionem passivam in principio activo, sed sufficere vnionem: ergo si immanentia convenit actioni ratione termini, actio immanens erit illa, ex vi cuius terminus vnitur principio: ergo omnis actio, ex vi cuius producit formam cum vnione ad principium erit immanens, quia ex vi illius terminus manet subiecto vnitus. Respondeo, negando consequentiam, quia terminus non manet formaliter vnitus ex vi actionis producentis vnionem, sed formaliter ex vi vnionis, & causaliter ex vi actionis, quia actio productiva vnionis non est formaliter vnio, sed causalitas, per quam producit vnio, & ad hanc immanentiam exposcitur ut actio illa identificata cum termino, vel saltem quam ipse exposcat naturam suam, ex vi cuius talis terminus producit, sit formaliter vnio termini ad principium à quo procedit. His præmissis

3 Dico primò, de ratione actionis non est subiectari in principio, à quo effectivè procedit. Tradit hanc conclusionem P. Soar suprà contra Scotum, Caietanum, Pland. & alios. De actione procedente à causa prima tenentur concedere id omnes, quia asserunt distingui à Deo, qui nullum accidens superadditum potest subiectari in Deo: asserentes actionem identificari cum aliquo intrinseco Dei efficaciter impugnauit punct. I. Ex causa prima increata ad causam secundam creatam gradum facio. Causa prima verè est causa, & in actu secundo constituitur causans, & efficiens per actionem non receptam in ipsa, sed in extraneo subiecto: ergo causa secunda poterit eodem modo efficiens constitui, & in actu secundo causans per actionem non receptam in illa, sed in alio subiecto. Dices specialem esse rationem de causa prima, quia in illa non potest subiectari actio, cuius secunda est capax. Contrâ: non infero ego causam secundam non recipere actionem ex eo immediatè, quod illam prima non recipiat, sed posse causam secundam constitui actu causantem per actionem in ipsa non receptam, sicut constituitur prima, quia si de ratione principij efficientis in actu secundo esset actionem recipi in principio, quod efficiens constituit, non potest actio constituere efficiens effectivum illud, in quo non posset recipi: ergo actio, quæ non posset recipi in Deo, non posset

A a Deum